

1. משנה מסכת זבחים פרק א משנה ד

[*] הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן קבל והלך וזרק שלא לשמן או לשמן ולשמן פסולים כיצד לשמן ושלא לשמן לשם פסח ולשם שלמים שלא לשמן ולשמן לשם שלמים ולשם הפסח שהזבח נפסל בארבעה דברים בשחיטה ובקבול ובהלוך ובזריקה רבי שמעון מכשיר בהלוך שהיה ר' שמעון אומר אי אפשר שלא בשחיטה ושלא בקבלה ושלא בזריקה אבל אפשר שלא בהלוך שוחט בצד המזבח וזורק רבי אליעזר אומר המהלך במקום שהוא צריך להלך המחשבה פוסלת אין המחשבה פוסלת

2. תלמוד בבלי מסכת זבחים דף יד עמוד ב

רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו: הולכה בזר - מחלוקת ר' שמעון ורבנן, רבי שמעון דאמר: עבודה שאפשר לבטלה לאו עבודה היא - כשרה בזר, לרבנן - פסולה. א"ל אביי: והא שחיטה דעבודה שא"ל לבטלה, וכשרה בזר! א"ל: שחיטה לאו עבודה היא. ולא? והאמר ר' זירא אמר רב: שחיטת פרה בזר - פסולה, ואמר רב עלה: אלעזר וחוקה כתיב בה! שאני פרה, דקדשי בדק הבית היא. ולא כל דכן הוא? קדשי בדק הבית היא עבודה, קדשי מזבח לאו עבודה היא? אמר רב שישא בריה דרב אידי: מידי דהוה אמראות נגעים, דלאו עבודה היא ובעיא כהונה:.

3. פרשת ראה

(כא) כִּי־יִרְחֹק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יִקְנֶה אֶלְקִיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שֶׁם וְזָבַחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצְאֲנָהּ אֲשֶׁר נָתַן יְקוֹקֶלְךָ כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָךָ וְאָכַלְתָּ בְּשַׁעֲרֶיךָ בְּכָל אֶרֶץ נִפְשֶׁךָ:

4. מדרש תנאים לדברים פרק יב פסוק כא

(כא). וזבחת מה קדשים בשחיטה אף חולין בשחיטה אי מה קדשים במקום אף חולין במקום ת"ל כי ירחק ממך המקום... או מה קדשים במחיצה אף חולין במחיצה ת"ל ואכלת בשעריך אי מה קדשים ביום אף חולין ביום ת"ל ואכלת בשעריך או מה קדשים בטהרה אף חולין בטהרה ת"ל הטמא יאכל אין לי אלא טמא טהור מנ' ת"ל הטהור יאכל הטמא והטהור יחדו יאכלנו מלמד שניהן אוכלין מתוך קערה אחת ואין תרומה נאכלת מתוך קערה אחת יכול יהוא חייבין בחזה ושוק ת"ל כצבי אוציאו מכלל חזה ושוק ולא אוציאו מכלל שתי הכליות ויותרת הכבד ת"ל וכאיל אי מה צבי כולו מותר אף זה כולו מותר ת"ל אך:

5. מנחה זבח

הספרי לומד במפורש שחיטת חולין משחיטת קדשים, וניתן להבין תפיסה זו בשתי דרכים:

- א. קיים מנחה משותף בין שחיטת קדשים לשחיטת חולין: שחיטת קדשים בבסיסה מפקיעה איסור נבילה מהבשר, ועל גבי זאת נוספת קומה של עבודה; קומה זו אינה גורעת מהמשמעות הבסיסית של פעולת השחיטה, הבאה להתיר את הבהמה באכילה. ממילא, משתמשת התורה באותם קווים בסיסיים של שחיטת קדשים גם בהגדרת שחיטת חולין
- ב. מבחינה רעיונית אין בשר קדשים זקוק להיתר האכילה שבשחיטת חולין, אבל קיים בסיס משותף בפועל בין שני סוגי השחיטה, מבחינת 'מעשה השחיטה'.

...ההוה נוספות לשחיטת קדשים: הקפדה על שחיטה ביום ושחיטה בטהרה. אמינא שיחולו בשחיטת חולין דיני שחיטה ביום ובהרהר כבשחיטת קדשים מבוססת על הכרה במנחה משותף רחב הקיים ביניהם. אמנם אפשר להבין שמסקנת הספרי, הפוטרת שחיטת חולין מדינים אלו — שוללת לגמרי כל השוואה בין שתי השחיטות, אבל יותר נראה לומר שלמסקנה דיני יום וטהרה אינם דינים בשחיטת הקדשים, אלא דינים כלליים בעבודת המקדש, וממילא אין ההשוואה בין שחיטת חולין לשחיטת קדשים מתייחסת אליהם. רק דינים הנוהגים בשחיטת קדשים מפאת הגדרתה כ'שחיטה' ינהגו גם בשחיטת חולין, ולא דינים הנוהגים בשחיטת קדשים בשל היותה 'עבודה'; רק הלכות שחיטה הושאלו מקדשים, ולא הלכות עבודה.

6. תלמוד בבלי מסכת חולין דף כח עמוד א

רבי היא; דתניא, רבי אומר: וזבחת כאשר צויתך - מלמד שנצטווה משה על הושט ועל הקנה, ועל רוב אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה.

7. רמב"ם הלכות שחיטה א:ד

זביחה זו האמורה בתורה סתם — צריך לפרש אותה, ולידע באי זה מקום מן הבהמה שוחטין, וכמה שיעור השחיטה, ובאי זה דבר שוחטין, ומתי שוחטין, והיכן שוחטין, וכיצד שוחטין, ומה הן הדברים המפסידין את השחיטה, ומי הוא השוחט. ועל כל הדברים האלו צ' נ' נו בתורה, ואמר 'וזבחת מבקרך וגו' כאשר צויתך ואכלת בשעריך' וגו': שכל הדברים האלו — על פה צוה בהן, כשאר תורה שבעל פה, שהיא הנקראת 'מצוה', כמו שביארנו בתחלת חבור זה.

8. תלמוד בבלי מסכת חולין דף טז עמוד ב -ז עמוד א

הכל שוחטין, ולעולם שוחטין: הכל שוחטין - הכל בשחיטה ואפילו עוף. לעולם שוחטין - מאן תנא? אמר רבה: רבי ישמעאל היא, דתניא: כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' - ר' ישמעאל אומר: לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר תאווה, שבתחלה נאסר להם בשר תאווה, משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאווה, ועכשיו שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון? לכך שינונו: לעולם שוחטין. מתקיף לה רב יוסף: האי לעולם שוחטין, לעולם שוחטין ואוכלין מבעי ליה! ועוד, מעיקרא מאי טעמא איתסר? משום דהוון מקרבי למשכון, ולבסוף מאי טעמא אישתרו? דהוון מרחקי ממשכון, וכ"ש השתא דארחיקו להו טפי! אלא אמר רב יוסף: רבי עקיבא היא, דתניא: כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך - ר' עקיבא אומר: לא בא הכתוב אלא לאסור להן בשר נחירה, שבתחלה הותר להן בשר נחירה, משנכנסו לארץ נאסר להן בשר נחירה, ועכשיו שגלו יכול יחזרו להתירן הראשון? לכך שינונו: לעולם שוחטין. במאי קמיפלגי? רבי עקיבא סבר: בשר תאווה לא איתסר כלל, ר' ישמעאל סבר: בשר נחירה לא איתסר כלל.

9. תוספות מסכת זבחים דף יד עמוד ב

הג"ה שחיטה לאו עבודה היא - פירש בקונטרס מדאתכשרו בה כל הפסולים ואי אפשר לומר כן דאהכשר זר גופה מייתי לה [הכא] ובפ"ק דמנחות (דף ו: ו) ומיהו יש ליישב פירושו דכיון דבשום מקום לא בעי כהן בשחיטה לאו עבודה היא ולהכי פריך עלה מפרה וה"ר יעקב

דאורלי"ש מפרש לאו עבודה היא לפי ששונה בחולין ובקדשים א"כ לאו מטעם עבודה צוה המקום שחיטה ולי נראה לאו עבודה היא מדמכשירין לקמן בפ' שני (דף כו.) עומד בדרום והושיט ידו לצפון ושחט בקדשי קדשים ובמקבל פסול דדרשינן אותו בצפון ולא שוחט בצפון אבל מקבל בצפון ובשלמים מכשירין עומד בחוץ והושיט ידו לפניו ושחט ואם קבל קבלתו פסולה דדרשינן בפ' כל הפסולין (לקמן דף לב:) בן הבקר לפני ה' ולא שוחט לפני ה' אבל קבל קבלתו פסולה משום דכתיב לעמוד לפני ה' לשרתו אלמא כל שירות לפני ה' ש"מ מדמכשיר רחמנא עומד בחוץ והושיט ידו לפניו ושחט מכלל דשחיטה לאו עבודה היא ועוד מדאמר בההיא שמעתא בפ"ב (דף כו.) נתלה ושחט שחיטתו כשרה דשחיטה על ירך אמר רחמנא ולא שוחט על ירך (אמר רחמנא) אלמא דשחיטה לאו עבודה היא דאי עבודה היא לא הוה מכשר רחמנא בכי האי גוונא דהא נתלה וקבל אמרינן דקבלתו פסולה משום דאין דרך שירות בכך ומדפריך הכא ובפ' חטאת העוף (לקמן דף סח:) ובפ"ק דמנחות (דף ו:) מפרה דאמר רב שחיטת פרה בזר פסולה משמע קצת כפי' הקונטרס מיהו גם לפי מה שפירשתי יש ליישבו אבל קשה לי לפירושו דא"כ לשמעון התימני דבעי פרק כל הפסולין (לקמן דף לב:) שיהא ידיו של שוחט לפניו מן הנשחט הוא שחיטה עבודה.

10. תלמוד בבלי מסכת סוטה דף יד עמוד ב
ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת. למה לי? הא קדשה חדא זימנא! מידי דהוה אדם, דם אף על גב דקדישתיה סכין בצואר בהמה, הדר מקדיש ליה בכלי שרת, הכא נמי לא שנא.

11. תלמוד בבלי מסכת חולין דף כט עמוד א
ר. רב פפא אמר: רישא בחולין מהכא, דקתני, רבי יהודה אומר: עד שישחוט את הורידין, ופליגי רבנן עליה; אי אמרת בשלמא בחולין - שפיר, אלא אי אמרת בקדשים, אמאי פליגי רבנן עליה? הוא עצמו לדם הוא צריך. רב אשי אמר: סיפא בקדשים מהכא, דקתני: השוחט שני ראשין כאחד - שחיטתו כשרה; השוחט - דיעבד אין, לכתחלה לא, אי אמרת בשלמא בקדשים, היינו דלכתחלה לא, משום דתני רב יוסף: תזבח - שלא יהא שנים שוחטים זבח אחד, תזבחהו - שלא יהא אחד שוחט שני זבחים, ואמר רב כהנא: תזבחהו כתיב, אלא אי אמרת בחולין, אפילו לכתחלה נמי.

12. תוספתא מסכת מנחות (צוקרמאנדל) פרק א הלכה ב
חומר בשחיטה שאין בקמיצה ובקמיצה שאין בשחיטה שהשחיטה קבוע לה צפון וקבוע לה מקום בצואר ונוהגת בכל הקרובים ואוסרת חולין בפנים וקדשים בחוץ וחייבין עליה בחוץ מה שאין כן בקמיצה חומר בקמיצה שהקמיצה טעון כהן וכלי שרת מה שאין כן בשחיטה קמיצה בכלי ושחיטה אפילו בקרומית של קנה:

13. תוספות חולין ג.
מה עולה טעונה כלי - אף כל טעונה כלי. מאי כלי...? אלא דסכין. ועולה גופה - מנלן? דכתיב 'וישלח אברהם את ידו, ויקח את המאכלת', והתם - עולה הוא, דכתיב 'ויעלה לעולה תחת בנו'.

14. רש"י מסכת סוטה דף יד עמוד ב
סכין - הוי כלי שרת דתניא (יומא דף יב:) כל הכלים שעשה משה משיחתן מקדשתן מכאן ואילך עבודתן מחנכתן.

15. רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות ד:ז
כל הזבחים - אין שוחטין אותן לכתחלה אלא בסכין מכלי שרת, ואם שחט בכל דבר ששוחטין בו החולין, אפילו בקרומית של קנה - כשרין.

16. ריטב"א חולין ג.
והא אנן אמרינן שטעונה כלי שרת, מכיון דמקדשא דם בצואר קצת! - אלא על כרחיך בעי לומר שאינה טעונה כלי שרת גמור ליפסל ביוצא, ונפקא מיניה נמי שעושינן אותו של עץ אפילו לרבי.

17. מאירי ליומא מב.
שחיטת כל הקדשים כשירה בזר ואפי' לכתחילה וכן בכל הפסולים לעבודה חוץ מן התמיד שצריכה כהן לכתחילה ומתוך כך היו מפייסין עליה כמו שהתבאר וכן שחיטת פרו של כהן גדול ביום הכפורים ושחיטת פרה אדומה צריכה כהן לכתחלה שחיטת הפר כהן גדול ושחיטת הפרה בכל כהן אבל בדיעבד אף שחיטת התמיד ואף שחיטת פר כהן גדול ביום הכפורים אע"פ שכתוב בה אהרן וחקה וכן פרה אדומה אע"פ שכתוב בה אלעזר וחקה שחיטתן כשירה בזר ובכל הפסולים

18. חידושי הריטב"א מסכת יומא דף כה עמוד א
והא דמפייסין על השוחט משום דאע"ג שהשחיטה כשרה בזר, מצותה כהן לכתחילה כדאיתא התם בזבחים, והרגל נקרא כאן כל הירך והשוק והרגל, והידיים הן הכתפות.

19. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף קו עמוד א
אמר רב יהודה אמר שמואל: ת"ח המלמדין הלכות שחיטה לכהנים, היו נוטלין שכתן מתרומת הלשכה.

20. ספר מידת הקדש עמוד מב-מד.

21. תלמוד בבלי מסכת יומא דף מג עמוד ב
תני תנא קמיה דרבי יוחנן: כל השחיטות כשרות בזר, חוץ משל פרה. אמר ליה רבי יוחנן: פוק תני לברא! לא מצינו שחיטה בזר פסולה. ורבי יוחנן, לא מיבעיא לתנא דלא ציית - אלא אפילו לרביה לא ציית. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן היוצדק: שחיטת פרה בזר - פסולה. ואני אומר: כשירה. לא מצינו שחיטה שפסולה בזר.